

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka a okolí

Z obsahu:

- Postřehy z voleb - str. 2
- Vánoční bohoslužby - str. 3
- Fotohádanka - str. 10
- Vánoční lušťovky pro celou rodinu - str. 11
- Vzpomínky O. Exnera - konec seriálu - str. 13 - 17
- Sport - str. 19

Ročník XIX / číslo 4/2010
Prosinec 2010 - březen 2011

V letošních komunálních volbách postoupili do samosprávy městyse zástupci dvou stran - Nezávislých pro Peckovsko a Strany pro rozvoj Peckovska. Na ustavujícím zasedání zastupitelstva v pátek 5. listopadu byli zastupitelé uvedeni do funkcí a následně zvolili členy rady městyse a kontrolního a finančního výboru.

V radě v budoucím volebním období zasedne starostka Hana Štěrbová, mí-

tostarosta Jaroslav Mikulka, dále Věra Pavlová, František Pavlíček a nově také Michal Drábek.

Finančnímu výboru bude předsedat rovněž nováček v místní samosprávě Radek Suchánek. Dalšími členy výboru budou Marie Doležalová a Milena Kosová.

Kontrolní výbor bude pracovat ve složení Irena Jirková (předsedkyně), Vlasta Drábková a Štěpánka Machová. -r-

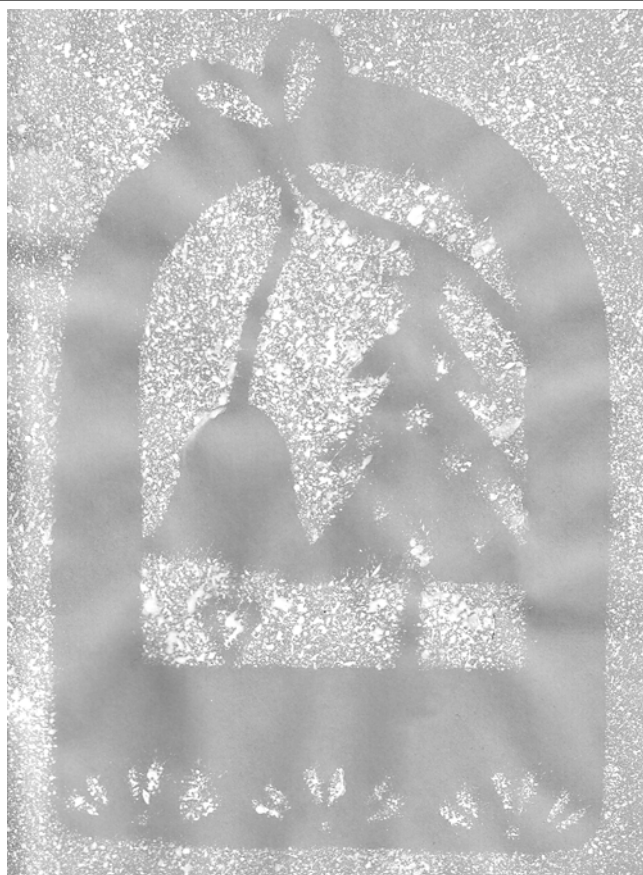
***Kulturní sdružení Harant
srdečně zve na***

Vánoční zpívání u stromečku

na peckovském náměstí
v sobotu 25. prosince od 17 hodin

Zahraje a zaspívá Hořeňák

S sebou svíčky, prskavky, brýle, hudební nástroje a chuť zpívat

***Veselé Vánoce a šťastný rok
2011 přeje všem čtenářům Listů
Peckovska redakce.***

Rozvoj obcí bude pokračovat

Vážení spoluobčané, v úvodu mi dovoluji, abych poděkovala všem, kteří se zúčastnili voleb do zastupitelstva obce.

Získali jsme vaši důvěru a nyní je na nás, abychom ji nezklamali. Za všechny zvolené zastupitele mohu slíbit, že budeme pokračovat v budování a rozvoji našich obcí a podpoře společenského života.

Prvním úkolem pro nové zastupitelstvo bylo vytvoření a schválení rozpočtu na rok 2011. Nebyl to úkol lehký, protože finančních prostředků na rozdělování nebylo, není a nebude nikdy dostatek.

V roce 2011 nás čekají dvě větší investiční akce. Podařilo se nám získat dotaci z Královéhradeckého kraje na výstavbu vodovodu v Horním Javoří. Celkové náklady jsou 4,5 mil. Kč, dotace činí 2,9 mil. Kč, podíl obce bude činit 1,6 mil. Kč. Do akce je zahrnuto napojení na stávající

vodovod v Arnošově, vybudování hlavního vodovodního řadu do Horního Javoří a rozvod po celé obci. Občané z Horního Javoří se konečně dočkají toho, co my ostatní považujeme za samozřejmost.

Ze Státního fondu životního prostředí jsme získali finance na rekonstrukci sběrného dvoru v Pecce. Celkové náklady ve výši 5,1 mil. Kč by měly pokrýt výstavbu přístřešků pro tříděný a nebezpečný odpad a zpětný odběr elektroodpadu, zázemí pro obsluhu, zpevněné plochy v areálu, oplocení, nákup kontejnerů na nebezpečný odpad, inženýrské síť a příjezd do areálu. Dotace činí 4,5 mil. Kč, podíl obce cca 0,6 mil. Kč. Obě tyto akce budou zahájeny na jaře 2011.

I v letošním roce jsme pokračovali v opravě fasády kostela v Pecce. Proinvestováno bylo 0,7 milionu korun. Na rok 2011 jsme opět požádali o dotaci

z Programu regenerace městských památkových zón. Věříme, že se podaří získat finance, abychom v opravě mohli pokračovat. Rádi bychom část získaných prostředků použili na obnovu vstupu do sklepů na hradě Pecka a zvýšili tak možnosti využití pro komerční účely.

V současné době jsme zdárně ukončili a s poskytovateli dotací vyhodnotili investiční akce: Rekonstrukce knihovny a okolí – Městys Pecka a Rekonstrukce lesních cest na LHC Městys Pecka. U obou akcí bylo požádáno o závěrečné proplacení, proběhla administrativní a fyzická kontrola, při které nebyly zjištěny žádné chyby a nedostatky.

V Bělé u Pecky byla dokončena rekonstrukce komunikace směrem do Horního Javoří. Současně s povrchem byla zrekonstruována nefunkční kanalizace a nainstalovány

s v o d n i c e . D o t a c e z Královéhradeckého kraje – programu obnovy venkova byla ve výši 570 tis. Kč (podíl obce min. 50%), celkové náklady se vyplývaly na 1,3 mil. Kč.

Zveme Vás 25. prosince v 17 hodin na peckovské náměstí na vánoční Zpívání u stromečku společně s muzikou ze souboru Hořeňák. Pro ty, kteří si chtějí o svátcích zasportovat, pořádáme 31. prosince od 10 hodin Silvestrovský běh, prezentace na náměstí v Pecce. První akcí roku 2011 bude jubilejní 20. ročník Výcházky na Krkonošskou vyhlídku – start je ve 14 hodin opět na náměstí.

Přeji vám všem krásné Vánoce plné pohody a porozumění, harmonie, klidu a lásky, v novém roce pevné zdraví, štěstí, ať se vyplní nejedno vaše přání a radost žít ať převládá po celý rok nad pesimismem.

*Hana Štěrbová
starostka*

Postřehy z voleb – je volební zákon spravedlivý?

Využití svého práva volit, za které bojovali naši pradědové, mohlo 1074 voličů. K urnám jich přišlo 664, trochu to popletlo 14 voličů, jejichž hlasy volební komise musela prohlásit za neplatné. 410 voličů (38,2%) se neobtěžovalo. To opravdu tolika lidem nezáleží na tom, kdo bude rozhodovat, jak zde budeme žít, jak se bude rozvíjet, modernizovat a získávat na přitažlivosti náš městys a naše vesničky? Prý jen zvěří je jedno, či je

les, ve kterém žije.

O důvěru občanů se ucházelo 33 kandidátů na kandidátních listinách třech volebních stran. Z tohoto počtu bylo 11 žen a 22 mužů. Mandát člena zastupitelstva získalo 5 žen a 10 mužů.

Mandát člena zastupitelstva získalo prvních deset kandidátů z kandidátní listiny „Nezávislí pro Peckovsko“ a 5 kandidátů z kandidátky „Strana pro rozvoj Peckovska“. Nejúspěšnějším „skokanem“

voleb se stal Radek Suchánek, který „poskočil“ z patnáctého místa na čtvrté a paní Štěpánka Machová „skokem“ z pátého místa na první. Nejvíce „sestoupili“ pan Ing. Ladislav Stuchlík, který klesl z prvního místa na páté pan Ing. Petr Zahradník, který klesl z druhého místa na šesté.

Volební strana „ODS“ získala 407 hlasů, tj. 4,8 %, volební strana „Pro rozvoj Peckovska“ získala 2.932 hlasů, tj. 34,6 %, a volební

stana „Nezávislí pro Peckovsko“ získala 5.149 hlasů, tj. 60,6 %. Kdyby volební strana „ODS“ získala o 0,2 % více hlasů, obdržel by mandát člena zastupitelstva kandidát, který získal kolem 180 hlasů.

Mandát člena zastupitelstva nezískali někteří kandidáti, kteří obdrželi kolem 350 hlasů a naopak členy zastupitelstva se stali kandidáti se ziskem hluboko pod 250 hlasů. Nejúspěšnější kandidát získal 433 hlasů. *Pokračování na str. 3*

Dokončení ze str. 2

Nejméně úspěšný 90. Kdyby volební zákon respektoval přání voličů a v malých obcích (do 5000 obyvatel), kde se lidé znají, byl mandát dán počtem získaných hlasů, bylo by v Pecce do zastupitelstva zvoleno 14 kandidátů z volební strany „Nezávislí pro Peckovsko“ a 1 kandidát z volební strany „Strana pro rozvoj Peckovska“.

Bezvýhradný souhlas s navrženou kandidátkou zakřížkováním volební strany „ODS“ projevilo 9 voličů, „Strany pro rozvoj Peckovska“ 67 voličů a voleb-

ní strany „Nezávislí pro Peckovsko“ 165 voličů. 409 voličů vybíralo svých 15 favoritů ze všech volebních stran.

K volbám do Senátu ve II. kole přišlo z 1073 zapsaných voličů pouhých 190 (17,6 %). Volit nepřišlo 883 voličů!!! To je nám opravdu všechno fuk?

Na závěr výrok strýce mého kamaráda: „Kdyby volby měly něco změnit, dávno by byly politiky zrušeny.“ Jak vytváření koalic ve velkých městech měsíc po volbách ukazuje, je to bohužel asi výrok pravdivý. *Jiří Styblík*

Kulturní sdružení Harant bilancuje

Konec roku je časem ohlédnutí se za aktivitami uplynulého roku. Jaké akce uspořádalo naše sdružení?

Pravidelně pořádáme fotografickou soutěž, která má celoroční trvání. Ta poslední měla název Kouzla slunce na Peckovsku. Pět fotografů poslalo celkem dvacet snímků, které posoudila odborná porota složená z členů fotoklubu Nová Paka a Vrchlabí. Poté byli soutěžící seznámeni s pořadím, obdrželi ceny a všichni společně podiskutovali nad fotografickými díly. Ta potom putovala na hrad, kde si je mohli prohlédnout i laici. Na rok 2010/11 bylo vyhlášeno téma Místo v proměnách času. Tentokrát již není specifikace pouze na Peckovsko, celá soutěž od tohoto ročníku ponese název Peckovské fotoklání. A jaké jsou podmínky účasti? Hodnoceny

budou fotografie jednoho místa, rozměr fotografií 15x21 cm, počet kusů 2-6 a termín odevzdání - 15.5.2011. Všechny fotografie jednoho místa budou posuzovány jako celek.

KS organizuje Harantovské slavnosti historického zpěvu, které proběhnou příští rok. Letos byl vydán Sborník vícehlasých skladeb IX, jehož autorem je PhDr. Martin Horyna, vědec z Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Sborník obsahuje skladby historické hudby období renesance a raného baroka a je studijním materiálem pro sbory účastníci se HSHZ.

V sobotu 4.12. byl uskutečněn zájezd do Miletína na komedii Dědeček aneb musíme tam všichni. Miletínští ochotníci ani tentokrát nezklamali, představení se líbilo.

Každoročně se na za-

Vánoční bohoslužby

Pátek 24. prosince

Štědrý den - Půlnoční mše

- Vidochov - 14 hod.
- Borovnice - 16 hod.
- **Horní Brusnice - 22 hod.**

(Rocková mše půlnoční - s doprovodem skupiny Oboroh)

- Pecka - 24 hod.

Sobota 25. prosince

Slavnost Narození Páně

- Pecka - 8 hod.
- Borovnice - 9.30 hod.
- Mostek - 11.15 hod.

Neděle 26. prosince

Svátek Svaté Rodiny: Ježíše, Marie a Josefa

- Pecka - 8 hod.
- Borovnice - 9.30 hod.
- Mostek - 11.15 hod.

Pátek 31. prosince

Mše a pobožnost na závěr občanského roku 2010

- Pecka - 16 hod.

Sobota 1. ledna

Slavnost Matky Boží Panny Marie

- Pecka - 8 hod.
- Borovnice - 9.30 hod.
- Mostek - 11.15 hod.

Novoroční koncert

v sobotu 1. ledna

od 16 hodin

v kostele sv. Bartoloměje v Pecce

Srdečně zveme!

čátku prosince scházíme na adventním koncertu v kostele. Letos tomu nebylo jinak. V úterý 7.12. navodil předvánoční atmosféru sbor Amabile (SOSPg) a sbor Gymnázia z Nové Paky.

A u Vánoc ještě zůsta-

neme. Srdečně Vás zveme 25.12. od 17 hod. ke stromečku na náměstí, kde si společně s Hořeňákem zazpíváme vánoční koledy.

Hodně štěstí a hlavně zdraví Vám všem přeje

Šárka Kodymová

Advent

Člověk touží po stabilitě, aby nepodléhal strachu a nejistotě, a zároveň po novosti a změně, jinak přichází nuda a únava. Obojí splňuje rytmus, všude v přírodě i v životě člověka; např. tep srdce, dýchání, den a noc, roční období s jejich opakující se a přitom stále novou a svěží krásou.

Celý rok je protkán rytmem nedělí. Kdo neprožívá neděli jako sváteční den, má život velmi ochuzený a neradostný. A rok má i rytmus krásných, duchovně obohacujících a radostných svátků. Jejich harmonický okruh, nazývaný církevní rok, začíná **adventem**, přípravou na Vánoce.

Atrapa z umělé hmoty může sice vypadat jako lákavé ovoce nebo dort, ale chybí to hlavní: není k jídlu. I Vánoce je možno slavit jako ubohou, falešnou atrapu, s křečovitým úsilím o vánoční náladu, se spoustou blikajících barevných světýlek, s figurami červeně oblečené-

ho dědy, s lákavými reklamami dárků. Do rámusu ulice nebo supermarketu se mísí chraplavý hlas reproduktorů s vánočními písněmi, třeba už od října. Restaurace nabízejí štědrovečerní večeři. Známe nabídky cestovních agentur prožít Vánoce někde mimo domov s draze zaplaceným programem. Ale je to jako s těmi atrapami – to hlavní tam schází: na oslavu Narození Ježíše Krista zapomněli pozvat jeho samého.

Vánoce jsou svátky Boží lásky ke každému člověku, neboť „tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna“ (Jan 3, 16). To oslavujeme o Vánocích. Bůh je také dárcem lásky mezi lidmi a přeje si, aby v naší odpovědi na jeho lásku byla i nesobecká a obětavá láska mezi námi. Říká: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.“ (Mt, 25-40) Proto jsou Vánoce i svátky vzájemné lásky. Dár-

ky a blahopřání mají být znamením této lásky. I malý dárek nebo jen laskavé slovo může mít větší hodnotu než drahý dar, ve kterém je málo lásky.

Co dělat, aby Vánoce byly opravdové, ne náhražkovou atrapou, po které by zůstala v duši spíše trpká pachut' než radost? Jak se připravit? To nám říká advent především náplní svých bohoslužeb se slovy Bible i s krásnými modlitbami: čtyři adventní neděle jako přibývající světlo svící na adventním věnci stále více dávají zářit přípravě na příchod Krista, který je „Světlo světa“, tedy světlo lásky, pravdy, moudrosti, radosti, pokoje a věčného života.

Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny dědičného hříchu, kterou církev slaví 8. prosince, připomíná jedinečnou, neopomenutelnou účast Panny Marie na Ježíšově působení. V Bibli čteme proroctví, které se stále nově uskutečňuje: Matku

Boží „budou blahoslovit všechna pokolení.“ (srov. Lk 1, 48)

Roráty v noční temnotě časných ranních hodin jsou působivé svou osobitou krásou a poezií. Advent je také doba ke chvilčkám zamyšlení, např. nad otázkami: Jak dobře znám Ježíše Krista a jeho učení? Zním např. knihu Kompendium katechismu katolické církve? Jak uskutečňuji lásku ke všem lidem, zvláště k trpícím? Jak to vypadá s mou modlitbou? Co je třeba v mém životě napravit? Ježíš Kristus pomůže i tam, kde by se to zdálo nemožné.

Dobře prožitý advent je cestou k tomu, aby Vánoce byly krásné, radostné a pozhledné i pro ty, kdo je budou prožívat v bolesti a zármutku, aby světlo Vánoc nepohaslilo, ale zářilo v našich srdcích, v našem okolí i ve všech dalších dnech.

Mons. Bohumil Kolář

Převzato z:

www.diecezch.cz

O knihovně ve zkratce

Jakmile skončí kalendářní rok, začínají statistické žně. Vše, co bylo povinně evidováno, musí být řádně sesčítáno, zaznamenáno a odesláno, aby se mohlo porovnávat, rozborovat, posuzovat, vyhodnocovat a posílat vyšší instanci, aby se sumarizovalo, porovnávalo, rozborovalo, evidovalo...

Místní knihovna v Pecce už odečítá dny zbývající do konce roku a též se chystá vyplňovat tabulky statistického výkazu. Běžná čin-

nost po ukončení běžného roku? Letos ne tak docela, i když jsme si už během více jak poloviny roku na její nové prostředí zvykli. A je to dobře. Zřejmě na návštěvníky působí příznivě, alespoň jsem se nesetkal s vyloženě negativním vyjádřením. Knihovna lidem slouží a kdokoliv přijde a nemá nereálný požadavek, bývá mu zpravidla vyhověno. O tom, které služby naše knihovna nabízí, co vše může lidem poskytnout, s tím již veřejnost byla a je

seznamována na stránkách těchto Listů, v informačním bulletinu vydávaném Úřadem městyse Pecka, na plakátech a vývěsních tabulích. A věci je jen ku prospěchu, když toho místní obyvatelé i dočasní návštěvníci naší obce v maximálně možné míře využívají a chtějí dále využívat.

Vzhledem k tomu, že další Listy Peckovska vyjdou na jaře příštího roku, podávám statistické informace o knihovně nyní, i

když nejsou ještě úplně. Pro vytvoření si jasně představ o její činnosti jsou však plně dostačující.

Místní knihovna v Pecce je pro veřejnost v provozní době otevřena celkem 15 hodin týdně. Je zde registrováno 143 čtenářů. V knihovně se nad rámec těchto hodin pořádají akce s převážně literárním zaměřením. Tradiční Čtení v knihovně bylo 12x a nečetlo se jen v Obecní kronice, ale proloženo bylo besedami k zajímavým

témům. Navíc byl zorganizován společný zájezd do Jičína, kde se prošlo jeho historickým středem s průvodkyní, která navštívená místa přiblížila odborným výkladem.

V Literárních podvečerech svá díla představili a besedovali 4 spisovatelé našeho regionu.

Lze hovořit o velmi dobré spolupráci se Základní a mateřskou školou v Pecce. Do knihovny přicházejí děti společně v rámci výuky a zároveň se seznamují s posláním a významem knihoven a učí se, jak se v nich orientovat. Takových návštěv bylo 8. Velmi úspěšná byla a děti zaujala beseda se spisovatelkou a scénáristkou paní Martinou Komárkovou.

Prostor knihovny se využívá i k tvořivým aktivitám, dílnám. Uskutečnily se 4. Lze ho využít i k menším reprezentačním aktivitám, proběhly 3x. Mohou ho využívat i spolky k přednáškám a besedám. Mimo to průběžně, když je přítomna obsluha, přicházejí do knihovny lidé potřebující konkrétní informaci nebo něco zjistit, či vyřídit

svou poštu na internetu. V knihovním fondu je v současné době více jak 6 000 knižních svazků. Letos přibýlo 157 svazků. Abychom aspoň částečně uspokojili zájem čtenářek a čtenářů, je fond knihovny doplněn souborem o 414 knižních svazků vypůjčených z Knihovny Václava Čtvrtka v Jičíně a ten bude zhruba po jednom roce obměněn. Mimo to je využívána MVS (Meziknihovní vypůjční služba) v případě zájmu čtenáře o knihu, kterou v našem fondu nemáme. Většinou se jedná o odbornější knihy. Toho využívají zejména studenti. Takových vypůjček bylo uskutečněno celkem 24. Vybírat je možné z 21 titulů časopisů. Celkově bylo uskutečněno více jak 5200 vypůjček. Chcete-li o Místní knihovně v Pecce vědět více, sledujte její webové stránky:

www.knihovnapeccka.wz.cz. Všichni čtenáři i nečtenáři jsou do knihovny srdečně zváni.

*Krásné a pohodové prožití
Vánoc a šťastný a úspěšný
nový rok 2011 přeje
Petr Pavel*

Připravujeme X. ročník Harantovských slavností

Nový rok se blíží milovými kroky, a protože to bude rok lichý, proběhnou v něm Harantovské slavnosti historického zpěvu. Tento festival se koná vždy o víkend, který je nejbližší datu popravy Kryštofa Haranta (21.6.). V roce 2011 to bude 17. - 19.6. a chystáme již X., tedy jubilejní ročník. Přípravy jsou v plném proudu a již se rýsuje náplň programu.

Slavnosti začínají pátečním večerním koncertem. X. ročník by měl zahájit královéhradecký chlapecký sbor Boni pueri, s nímž v současné době domlouváme podrobnosti. Dle slov samotného ředitele sboru pana dr. Pavla Horáka pozvání přijímají a rádi se ujmou úvodního koncertu. Sbor tu nebude poprvé, slavností se již účastnil a to, že se sem rád vrací, nás neobyčejně těší.

Sobota je ve znamení hodnocené přehlídky, besed, seminářů a podvečerních koncertů. Sbory se již mohou přihlašovat, dostaly úvodní informace o chystaném ročníku. Na odpolední besedu jsme oslovili paní Mgr. Marii Koldinskou. Harantovské slavnosti poctila svoji návštěvou a přednáškou o Kryštofu Harantovi v roce 2007. I ona pozvání přijala a beseda se bude opět točit kolem Kryštofa

Haranta, tentokrát jako cestovatele a cestopisce. Její znalosti o životě K. Haranta jsou fascinující a rozhodně byste si je neměli nechat ujít. V neděli festival zakončuje slavnostní mše a koncert. Do třetice se závěru slavností ujmou sbor Kollegium 419 se sbormistrem Čechkem Svobodou. Jejich netradiční pojetí a interpretace vážné hudby stojí za zhlédnutí.

Pro každý ročník vychází Sborník vícehlasých skladeb, který se stává studijním materiálem pro soutěžní sbory. Letos jsme vydali v pořadí již devátý a jeho autorem, stejně jako u těch předchozích, je PhDr. Martin Horyna, odborník na slovo vzatý, badatel, který zkoumá a studuje historickou hudbu renesance a raného baroka. Díky němu se u příležitosti HSHZ vydal soubor jedinečných Sborníků vícehlasých skladeb, jejichž zdrojem jsou staré kancionály, mj. Mileťtinský kancionál. Sborníky rozhodně patří ke klenotům historické hudby.

Čeká nás ještě spousta práce, ale doufáme, že vše proběhne podle našich představ.

*Šárka Kodymová
strana 5*

Dvě akce letošního podzimu

Moji pozornost v letošním podzimu upoutaly dvě akce, které si myslím, že stojí za povšimnutí. Jednak to byla slavnost „Žehnání plodů z letošní úrody“, která se konala 23.10. na našem hradě, dále druhá akce „Svatohubertská troubená mše“, která byla provedena dne 21. listopadu v 9 hodin v kostele sv. Bartoloměje v Pece.

Obě tyto akce, i když byly jiného charakteru, měly některé společné prvky. A to jednak návaznost na tradici dožínkových slavností, které byly u našich předků velmi oblíbené, i tradici získávání požitků z lesů a přírody po celoroční práci myslivců v naší krajině.

Slavnost „Žehnání plodů z letošní úrody“, kterou připravila kastelánka hradu paní Věra Kociánová ve spolupráci s dalšími dobrovolnými pracovníci a pracovníky, byla pořádána poprvé. Celou slavnost, která byla zahájena u vyvěšeného dožínkového věnce a shromážděných plodů z letošní úrody /ovoce, semen i medu/, zahájila kastelánka hradu paní Věra připomenutím slavností dožínky a děkování za úrodu roku, což byla tradiční slavnost našich předků po ukončení sklizně úrody z polí a luk. Doplněním zahájení bylo vystoupení členů souboru Hořeňák, kteří hudbou a zpěvem doprovázeli tuto celou slavnost. Požehnání plodů provedl peckov-

ský pan farář P. Márius. Po ukončení žehnání byli všichni přítomni pozváni do černé kuchyně, kde každý mohl ochutnat z malého občerstvení, které zde bylo připraveno. Toto ochutnávání a povídání se známými a přáteli bylo při poslechu lidových písniček vyluzovaných hudebníky Hořeňáku. Součástí této slavnosti bylo též zahájení soutěžní výstavy o nejlepší podzimní vazbu, která byla ve 2. podlaží hradu.

Jistě všichni přítomní, kteří prožívali příjemnou atmosféru této slavnosti, si říkali, že za rok zase přijdou a vezmou s sebou

své přátele a známé a přinesou též vlastní vypěstované plody pro ochutnání, vystavení i darování svým přátelům.

Druhá akce, „Svatohubertská troubená mše“, kterou zorganizovalo Myslivecké sdružení Pecka, zásluhou hospodáře sdružení pana Hylmara a dalších nejmenovaných členů. Již před vlastní mší se rozezvučely před kostelem zvuky lesních rohů sedmičlenné skupiny posluchačů a absolventů lesnické fakulty z Brna. Při slavnostním zahájení vlastní mše za zvuků lesních rohů se naplno projevila krása akustiky našeho kostela. V průběhu vlastní bo-

hoslužby, kdy se střídaly lesní rohy s hudbou varhan a krásným zpěvem naší varhanice paní Věry Müllerové-Kubánkové, kdy její mezzosoprán střídala zvuky lesních rohů. Společně s výzdobou s lesnickými motivy, připravenou členy mysliveckého sdružení, jistě vytvořily pro účastníky bohoslužby, kterých bylo více než tři sta, nevšední zážitek. Jistě již dlouhá léta takové množství přítomných náš kostel nepamatuje. Po skončení celé mše sestoupili trubači z chóru do přízemí kostela, kde v improvizovaném koncertu předvedli ukázkou staré lovecké hudby a Dykových mysliveckých signálů.

A tak si myslím, že každý z přítomných si mohl odnést buď zážitek duchovní, nebo kulturní. Věřím, že bylo hodně těch, kteří odcházeli z kostela s oběma zážitky.

Nesmím však zapomenout ani na dodatek této slavnosti, a to na pohoštění, které bylo podáváno na faře a jehož hlavní jídlo byl myslivecký guláš. Toto pohoštění připravili myslivci společně s farním společenstvím.

Na závěr připomenutí obou slavností nelze než si přát, aby takovýchto příležitostí bylo co nejvíce, aby bylo možné si odpočinout nejen od neustálého hromadění hmotných statků, ale i odpočinout si od tlaku okolního světa. Naši předkové by mohli být v této oblasti našim dobrým příkladem.

Jaroslav Plecháč

Podzimní výstava přilákala a okouzila návštěvníky

I poslední týden uplynulé sezony měl hrad co nabídnout. Rytířský sál byl vyzdoben podzimními vazbami, které vytvořili účastníci letošního prvního ročníku aranžérské soutěže O nejhezčí podzimní vazbu. Výstava a černá kuchyně s ochutnávkou plodů letošního úrody přitáhla na Pecku několik stovek lidí a říjnová návštěvnost tak byla téměř dvakrát vyšší než obvykle.

Soutěže se zúčastnilo 15 šikovných aranžérů z Pecky i okolí.

Jejich výtvoři bodovali během prohlídek samotní návštěvníci a v tomto ve-

řejném hodnocení bezkonkurenčně zvítězila aranžmá Nikolý Kejarové ze Dvoře Králové (viz obr. níže). Na druhém místě se umístila Kateřina Munzarové z Pecky a na třetím rovněž místní Irena Pačesná.

Závěrečné vyhodnocení soutěže se konalo v příjemném prostředí salonku hotelu Roubal za přítomnosti profesionálních floristů, manželů Havlínových z Květinového studia H v Nové Pace. Je zajímavé, že jejich odborný názor se od „veřejného hodnocení“ značně odlišoval. Cenu Květinového studia H získala Vlasta Drábková.

Každý z účastníků soutěže dostal na památku publikaci Hrad a městyš Pecka, vítězové si navíc odnesli hodnotné ceny, které věnoval hrad Pecka. Sponzorsky přispěl i hotel Roubal.

Fotografie všech podzimních vazeb budou zveřejněny na stránkách hradu a na facebooku.

Za hrad Pecka přeje veselé Vánoce a požehnaný rok 2011

Věra Kociánová

1. místo - Nikola Kejarová

Cena Studia H - Vlasta Drábková

Pecka se lidem líbí

V sezoně 2010 byly prohlídkové trasy hradu Pecka nominovány do soutěže Kudy z nudy o nejatraktivnější turistický cíl.

Z regionu Krkonoš a Podkrkonoší se do druhého kola dostalo 10 atraktivit. A v konkurenci jsme obstáli velice dobře. Pecka se umístila na 5. místě (první byla podle očekávání ZOO ve Dvoře Králové). Body do soutěže zasílali návštěvníci, kteří chtěli doporučit ta místa, kde se jim líbilo a byli spokojeni. Hrad Pecku doporučilo téměř 300 lidí. Jen pro srovnání, například zámek Sychrov, Hrubý Rohozec nebo Staré hrady získaly hlasů mnohem méně, i když jejich návštěvnost je dvakrát, nebo v případě Sychrova dokonce čtyřikrát vyšší.

Za kladné hodnocení jsme rádi a budeme se i nadále snažit služby pro návštěvníky zlepšovat.

Snad už příští rok se začne pracovat na obnově původního vstupu do hradního sklepení. Po dokončení stavebních prací vznikne mimo jiné i nová prohlídková trasa, v ideálním případě s interaktivně pojatou expozicí.

Výsledkem naší účasti v soutěži Kudy z nudy je také turistická publikace s tipy na výlety. Hrad Pecka je doporučován jako místo s nadstandardní nabídkou pro rodiny s dětmi.

Věra Kociánová

Hrad na facebooku

Od letošní sezony funguje na sociální síti facebook skupina příznivců hradu Pecka. Facebook nabízí rychlé zveřejňování nových informací a jednoduché vkládání fotografií, videí a komentářů. Jsme mezi prvními památkovými objekty, které FB využívají. Členem skupiny semužže stát každý, kdo má hrad aspoň trochu rád. -vk-

Cenu Ireně Pačesné za 3. místo věnoval hrad Pecka.

Zajímavé vyprávění manželů Havlínových o zásadách aranžování bylo poučné pro všechny účastníky soutěže.

Týden babího léta u Baltu – peckovští žáci opět na cestách po Evropě

Prosluněný týden (16.10.- 21.10.2010) na pobřeží Baltského moře měla možnost prožít skupina žáku kroužku mezinárodní spolupráce při peckovské škole. V loňském školním roce začala naše spolupráce se školou v polském městě Rewal a žáci se po komunikaci přes e-maily na daná témata také setkali, mohli tak poznat něco ze života a kultury sousední země a především absolvovali společné hodiny anglického jazyka a další hodiny vedené v angličtině. A protože je u Baltského moře hezky i teď na podzim, neváhali jsme a vyjeli jsme za našimi kamarády.

16. října brzy zrána jsme se vydali na cestu a v odpoledních hodinách jsme se již vítali před rewalskou školou. Po prohlídce města jsme se vydali na pláž, plni očekávání, zda tu uvidíme krásný západ slunce nad mořem jako při minulé návštěvě. Ani vítr od moře nám příjemnou procházku po pláži nepokazil. Ovšem bez teplé bundy by to určitě nešlo.

Další den nás čekala společná cesta s našimi polskými přáteli do oblasti Trojměstí - Gdaňska, Gdyně a Sopot na severu Polska. 350 km v autobuse stálo opravdu zato. Čekali nás tři dny plné poznávání. Hrad Malbork našemu oku jistě uniknout nemohl. Je to opravdu ob-

rovský hrad, avšak jeho interiér je stále poznamenán druhou světovou válkou. Život v Polsku v té době tu nebyl jistě jednoduchý, jak ukazuje i Muzeum Svornosti a boje za svobodu v Gdaňsku. I památník na Westerplatte, posledním místě, kde se ještě Poláci snažili ubránit německým okupantům, na nás udělal velký dojem. V Malborgu a Westerplatte jsme společně absolvovali hodiny dějepisu vedené v angličtině a zaměřené na starší i moderní dějiny Polska a 2. světovou válku. Nejen polská historie, ale také hodiny ekologické výchovy zaměřené na mořský ekosystém v Oceanáriu, obohatili naše žáky. Oceanárium v Gdyni s různými mořskými živočichy, a to, že jsme mohli na některé ryby také sáhnout, bylo pro nás lákavé. Chlapci si přišli na své na válečné lodi Blýskawica, která kotví v gdyňském přístavu. Mohli jsme si na vlast-

ní kůži vyzkoušet, jaký je to pocit být uvnitř strojovny či obsluhovat dělo. Nejen společné poznávání, ale i ubytování a hry v domově mládeže v Gdaňsku pomohlo rozvoji našich dovedností v anglickém jazyce. Zároveň jsme si osvojili i několik polských slov a frází.

V úterý odpoledne jsme se pak vydali na cestu zpět do Rewalu. Ve středu jsme společně usedli do lavic při hodi-

nách anglického jazyka. Rozhovory v angličtině i anglická píseň Hallelujah nám naplnili středeční dopoledne. Odpoledne jsme si pak společně zaspotovali ve školní sportovní hale. Volejbal, badminton i přetahování s lanem nás pobavily. Přišel však poslední večer a nezbyvalo nic než jít hodit minci do moře a rozloučit se s ním.

Ve čtvrtek jsme přijeli domů plni příjemných zážitků za krásného slunného počasí. Cestou už jsme plánovali, kam vezmeme naše polské kamarády, až nás v dubnu přijedou navštívit.

Výjezdního pobytu se zúčastnilo 15 žáků. Pobyt byl součástí projektu Škola pro budoucnost – praxe, ekologie, prezentace. Tento projekt je spolufinancován z Evropského sociálního fondu a státního rozpočtu České republiky.

Lucie Fojtová

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Vážení rodiče, milé děti,

PEJSEK A KOČIČKA

Vás zvou na zápis do 1. třídy **ZŠ a MŠ Pecka**.

který se koná

18. ledna 2011 od 14:00 hodin.

Těšíme se na Vás.

Telefon: 493 799 166 email: zs.pecka@seznam.cz ww.zs-pecka.cz www.nasetelevizce.cz

Podzim na peckovské základní škole

Celý nový školní rok je již tradičně ve znamení mnoha akcí, které směřují k tomu, aby se zde děti cítily co nejlépe.

Po slavnostním zahájení školního roku šlo již všechno v rychlém sledu. Děti z prvního stupně zahájily druhý školní týden plavecký kurz v Jičíně, který sestával z 10 lekcí. První podzimní den věnovala celá škola brannému dnu s nácvikem požárního poplachu. Následoval závod hlídek s plněním úkolů na stanovištích, který se setkal s velkým úspěchem.

Na počátku října si děti pobesedovaly v knihovně se spisovatelkou Martinou Komárkovou, kde se dověděli, jak se píše knížky či tvoří Večerníček.

Uprostřed října proběhl turistický den pro všechny žáky, při kterém poznávali bližší i vzdálenější okolí. Ti starší dokázali dojít až na Byšička přes Vřesník, což znamenalo ujít až 15 km.

Největší říjnovou akcí byl pro zájemce z 2. stupně týdenní výměnný pobyt v polském Rewalu. V rámci práce v kroužku mezinárodní výměny si prohlédli se svými polskými přáteli mnohé polské turistické zajímavosti, například přístavy Gdaňsk a Gdyně, hrad Malbork, Oceanárium, válečnou loď apod. Zároveň procvičili angličtinu a naučili se některé polské výrazy.

V listopadu uspořádal pan knihovník v knihovně čtenářskou soutěž. Rébu-

sy, křížovky, doplňovačky, spojovačky o knížkách a spisovatelích, to vše si mohli zájemci vyzkoušet. Úspěšní žáci byli odměněni drobnými dárky.

Z dalších zajímavých akcí jmenujme například Drakiádu, při které si děti postavily draky a také je vyzkoušely. Velmi je to bavilo a to bylo podstatnější než to, že ne všem drak dobře letěl.

V ZŠ zhlédly děti Pohádku o líné Liduně a představení jednoho herce Maryša.

Přínosná jsou i tradiční prezentační odpoledne, na která se těší zejména mladší. Pochlubit se mohou svými

výrobky i jinými schopnostmi a dovednostmi.

Novinkou je činnost školního klubu, který vyplňuje žákům volný čas mezi vyučováním. Mohou jít do počítačové učebny, do učebny jazyků, do knihovny či sportovat do tělocvičny. Chystá se pečení vánočního cukroví, zdobené vánoční svícný již jsou hotovy.

Peckovská škola tedy skutečně žije. O tom jste se mohli sami přesvědčit ve Dnech otevřených dveří 7. – 8. prosince. Fotografie a informace o činnosti najdete na webových stránkách www.zs-pecka.cz.

Libor Stuchlík

Škola pro budoucnost - praxe, ekologie, prezentace

V dnešní době snad nenajdete školu, která by neměla zkušenost s granty, ať pozitivní, či negativní. Naše škola patří k těm šťastnějším, kterým granty a projekty vycházejí. Není to dílo náhody, ale znalosti grantové problematiky, nápaditosti, aktivity a ochoty pustit do takového projektu.

Již druhý školní rok běží projekt Škola pro budoucnost - praxe, ekologie, prezentace. Tento projekt je spolufinancován z Evropského sociálního fondu a státního rozpočtu České republiky. I letos pracuje ekologický kroužek, v rámci něhož se děti aktivně starají o školní zvířátka (králíka Borise, morče Karla, andulku Pepíka a osmáka Adélku) a zkoumají taje přírody. Jsou to vlastně taková přírodovědná praktika pro děti 4., 5. třídy.

Obrovským přínosem pro děti jsou prezentační odpoledne. V místnosti k tomu uzpůsobené se pravidelně každý měsíc sejde celá škola a žáci se navzájem seznámí s tím, co se naučili, co vyrobili. A co je tím přínosem? Děti si tu procvičují komunikativnost, schopnost prezentovat svoji práci a prosadit se, ale zároveň respektovat a poslouchat druhého. Mladší „okouknou“, co by se v budoucnu mohli naučit, starší mohou přemýšlet, zda by zvládli to, co děti z nižších ročníků předvádějí. Přehledka jazykových či hudebních dovedností, znalostí z naukových

Pokračování na str. 10

Projektový den – S čerty nejsou žerty

V pátek 3. prosince proběhl na prvním stupni peckovské základní školy projektový den. Ráno se žáci i paní učitelky převlékli za čertíky. Nechyběly růžky, ocásky, rozčuchané vlasy, řetězy se zvonečkem a kopýtka. Z leckterých čertíků šel strach, protože vypadali jako živí, mnohé čertice si připravily šaty na čertovský bál.

Některé děti měly čertovské psaní, ve kterém byly ďábelsky těžké slovní úlohy, čertovské početní řetězy, andělské rébusy a mikuláš-

ské básničky, v nichž bylo ukryto mnoho úkolů z českého jazyka.

Jiní žáci se k úkolům od čertů, andělů a Mikuláše dostali až po zdolání cesty bludištěm. V obálkách na ně čekaly dárkové příklady, čertovská básnička, skládání puzzle, výroba dekorativního zápichu v podobě čerta, anděla, Mikuláše a jiné.

Po splnění všech úkolů jsme se těšili na čertovský rej v tělocvičně. Po pohybové rozvečce na písničku Čertovský mariáš si čerti vyzkoušeli, jak to chodí

v pekle. Závodili v běhu s polínkem, zdolávali překážkovou dráhu, trénovali obratnost, aby se protáhli i tím nejužším komínem. Také zkoušeli svoji vytrvalost při plnění náročných úkolů a poctivost ve správném provedení s opravdickými čerty za oknem! Mezi jednotlivými hrami tancovali jako na čertovském bálu.

Na závěr jsme se skutečně dočkali pravého Mikuláše s anděly a čerty. Dokonce i mezi prvňáčky se našlo

několik hříšníků, kteří se však úspěšně vysvobodili společnou básničkou. K radosti dětí i paní učitelky všichni dostali sladkosti a slabikář, který udělal dětem obrovskou radost, protože jsou již velkými čtenáři. Ti starší si naopak raději pochutnali na dobrůtkách. Hříšníky po zásluze čertice vyplatila. Už teď se všichni těšíme na Ježíška...

*Monika Rejlová
Hana Albrechtová*

Fotohádanka asi naposled

Vytipovat zajímavou fotografii do rubriky Fotohádanka je stále těžší a v tomto čísle Listů Peckovska si můžete zasoutěžit pravděpodobně naposledy. Fotografie zajímavého domu v Pecece nám tentokrát ze své sbírky zapůjčila Ivana Holubová. Tímto jí děkujeme.

Pokud jste domek poznali, popřípadě znáte historii jeho majitelů, neváhejte a pošlete svou odpověď s příloženou adresou na e-mail: knihovna.pecka@cbox.cz. Odpovědi můžete rovněž odevzdávat v knihovně

nebo na úřadě městyse. Pripomínáme, že pro vylosované výherce jsou připraveny malé dárky. V minulém kole správně odpověděla jediná čtenářka, Miroslava Rumlová ze Lhoty. Správně poznala, že jde o dům čp. 159 naproti radnici. Za první republiky v domě fungoval hostinec U Lva, nyní ho vlastní rodina Řepových.

Na M. Rumlovou čeká v knihovně zasloužený dáreček. Uzávěrka dalšího, zřejmě posledního kola fotohádanek bude v pátek 4. března 2011.

-/-

Škola pro budoucnost...

Pokračování ze str. 9

či přírodovědných předmětů, informatiky, výtvarné či pracovní výchovy vždy odrazí to, co se za poslední měsíc ve škole událo. Hmatatelné výrobky pak zdobí třídy a chodby a nejsou to už jen anonymní věci, ale děti znají autora i postup vzniku daného díla.

Nutno zdůraznit, že pro odstranění ostychu z vystoupení před publikem jsou prezentační odpoledne výborným tréninkem. A jako každý trénink, i tento „sklízí ovoce“ v podobě menší a menší trémy vystupujících. Pravděpodobně nevychováme nebojácné a vždy sebevědomé jedince, ale snažíme se o rozvoj těchto vlastností.

Součástí tohoto projektu je i mezinárodní výměna, o níž jste se dočetli na předchozí stránce tohoto vydání Listů Peckovska.

-šk-

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Vánoční luš'ovky pro celou rodinu

Vánoční pranostika

lyže, sáňky, koledy, sněh, čepice, cukroví, jmelí, kapr, olovo, rok

e	k	o	l	e	d	y
c	k	b	h	u	d	k
i	u	o	e	í	a	ň
p	o	k	r	p	n	á
e	r	v	r	o	k	s
č	ž	ú	o	o	r	o
d	n	y	ý	l	v	!
j	m	e	l	í	o	í

Tajenka: Je-li na Štědrý večer nebe hvězdnaté, _____

Děti, vybarvěte si Ježíška...

- 1 - bílá
- 2 - červená
- 3 - hnědá
- 4 - žlutá
- 5 - růžová

Šipky jsou taky sport

V mnohých domácnostech jistě na stěně visí barevný, většinou elektronický terč na hru zvanou šipky. Tato zábavná hra má však mnoho vyznavačů, kteří se tomuto sportu věnují aktivně a jsou organizováni v některém šipkovém svazu, které v naší republice zastřešuje Unie šipkových organizací - UŠO. Jsou to ČSS - Český šipkový svaz, ČAKS - Česká asociace kompaktních sportů, AŠA - Asociace šipkových automatů, ČMŠS - Českomoravský šipkový svaz. Členství základna aktivních hráčů v ligových týmech v ČR je v přepočtu na počet obyvatel jedna z největších v Evropě.

UŠO organizuje soutěže jednotlivců (Český pohár) včetně Mistrovství ČR a soutěže družstev (Superliga MČR, Velké finále poháru UŠO). Soutěže UŠO jsou otevřeny nejen hráčům a hráčkám s těmi nejvyššími reprezentačními ambicemi, ale i těm, kteří se dokážou šipkovým sportem bavit bez ohledu na jejich úspěchy či neúspěchy.

I v naší obci, konkrétně v Bělé u Pecky působí skupina mladých lidí, kteří ve svém volném čase se šipkám věnují. Na sále hasičské zbrojnice mají své „sportoviště“ - elektronický terč, náčiní a bohatou výstavku sportovních úspěchů svého družstva.

Při tréninku jsem zastihl nejstaršího z hráčů jejich kapitána Václava Holouše a byl jsem zvědavý.

Václave, jak dlouho šipky hraješ?

M...no... (přemýšlí) hodně dlouho. To jsme s bráchou začínali v Lukavci rozjíždět hospodu. A to už je 11 let, když jsme začali soutěžně

hrát jako družstvo Lukavec Sharks.

To nehraješ jako jednotlivec?

Ne, hrajeme to jako družstvo. Teď hrajeme tady v Bělé. Dali jsme si název Bělské Gummy.

Kolik vás je v družstvu?

Musíme být minimálně 4. Družstva v lize hrají každé s každým, a pokud má družstvo více členů, mohou se v průběhu zápasu vystřídat. V průběhu let jsme se už částečně obměnili. V současnosti nás je osm. Ještě hrají brácha Pěť a syn Kuba, Roman Samek a z okolí nás posílili Jaromír Pokorný, Kateřina Pokorná, Jaroslav Čerovský a Zuzana Kvasničková.

V kterém svazu jste organizováni. Jakou soutěž vlastně hrajete?

Hrajeme VOŠS Hořice (Východočeský oblastní šipkový svaz), který zahrnuje oblast východních Čech a část středočeského kraje. Hraje se výhradně na registrovaných a schválených přístrojích. Hrajeme Ligu.

Kolik družstev vůbec mezi sebou soutěží?

Teď je nás patnáct. Hrajeme každý týden, buď v sobotu, nebo v neděli. V září zase začalo první kolo, hrajeme každý s každým dle rozpisu. Z jara příštího roku začne druhé kolo a hraje se do června. Je to tak, že se jednou hraje u soupeře a potom hrajeme doma, takže se to takhle prostřídá. My jezdíme např. do Lodí, do Hořic, Červeného Kostelce, Letohradu, Velkého Poříčí, Jaroměř, tam je to natříkrát, do míst, odkud družstva jsou.

Každý měsíc se také hraje „mastry“, to hrají jednotlivci. Na zakončení sezony se hraje závěrečný turnaj, kte-

rý trvá tři dny, hraje se také o Mistra východních Čech.

Je to sport?

Je.

Nebolí z toho ruce?

No ..., taky. Když se hází dlouho. (Směje se.)

Také to stojí peníze, ne?

To stojí.

Trénovat je potřeba, že?

Musí se to zkoušet i mimo zápas. Kdo chce být opravdu dobrý, tak musí téměř denně aspoň dvě tři hodinky házet.

V závěrečném turnaji se hraje o pěkné ceny, např. televize a další spotřební elektroniku, jízdní kola, motocykl a podobně.

Tedy nejen poháry. Vidím, že jich tu máte opravdu hodně.

Docela se nám daří. Ale hrajeme to pro zábavu.

Ale nějaká pravidla to má?

Ano, soutěž má pravidla vypsaná na internetu. Stanoveno je třeba jak se může měnit složení družstva, jak a kdy je možné přestupovat, jaké jsou poplatky, jak se má hráč cho-

vat, způsob registrace atd. Pokud se někdo chce seznámit blíže se šipkováním, je nejlepší, když si prohlédne internetové stránky nebo přijde mezi nás.

Jakou mají další motivaci ti nejlepší, vítězové?

Ti, co vyhrávají tuto Ligu, postupují dál a hrají potom s vítězi ostatních oblastí a je možné potom hrát i v zahraničí, ale nás se to netýká, my si hrajeme naši Ligu.

Kde tady máte nejbližší družstvo v regionu?

Hrají v Nové Pace.

V čem jsou šipky nejnáročnější?

Chce to věnovat tomu hodně času a také to stojí peníze. Když hrajeme, tak se začíná ve dvě odpoledne a hraje se do šesti až do půl sedmé večer. Ale je to dobrý, vzájemně se většinou už známe, a tak se pobavíme. Díky za rozhovor a ať vás chuť soupeřit a další úspěchy neopouští.

*Ptal se a fotografoval
Petr Pavel*

Závěr vyprávění z cest Oldřicha Exnera

Po návratu z Brazílie na mne doma čekaly dva úkoly:

- Na zkušebně byl připraven první regulátor pro naši přečerpací elektrárnu Dalešice o výkonu 100 MW a se zahájením zkoušek se čekalo na můj příjezd. Problémy nastaly ihned při zahájení zkoušek, kdy jsem musel řešit provzdušňování oleje špatným zapojením potrubí. Druhá věc, která se řešila až na CZV a Technice v Brně, byly zkoušky při zatíženém servomotoru. I tento problém se mně podařilo vyřešit, a tak první regulátor byl úspěšně předán zákazníkovi ještě v prosinci r. 75.

- Druhý úkol pro mne bylo dokončení stavby rodinného domku, kterému jsem věnoval veškerý volný čas a nevybranou dovolenou. Nakonec má snaha byla úspěšná a 26. června 1976 jsme se stěhovali z družstevního bytu do našeho domu.

Jelikož jsem za tři roky výstavby domu neznal ani den odpočinku, vypravili jsme se v létě s rodinou na dovolenou do NDR k severnímu moři, kde se stavěla vodní elektrárna ERA a kde mně známý kolega zajistil ubytování. Jeli jsme naším osobním autem Š 1000 MB. Cesta byla „poloslužební“, neboť jsem byl využit k provedení školení o strojním zařízení elektrárny a jeho funkci pro německou obsluhu. Domů jsme se vraceli přes Berlín.

Kolem domu mne čekaly ještě dodělávky zahrady, oplocení, chodník k domu, nájezd do garáže, zbudování posezení na dvorku, venkovního sklípku a dalších úprav terénu. Proto jsem neměl o nějaké delší služební cestování zájem.

Od r. 1977 se začaly vyrábět regulátory pro německou přečerpací elektrárnu **Markersbach** (P=160 MW, 6 turbín v podzemní elektrárně). Němci byli velmi důkladní a pro zkoušky na zkušebně a na díle si vypracovali vlastní zkušební program č. 1 a č. 2 ve smyslu mezinárodní normy IEC308. Zpracování každého měření bylo pro mne jako malá diplomová práce o min. 30 stranách A4, vyvázaná a v němčině (celkem jsem zpracoval 12 zpráv o měření). Zkoušky probíhaly od r. 78 do r. 81. Ještě že cesty do Německa netrvaly déle než týden.

V rámci socialistické kooperace předalo ČKD Blansko výrobu klapky do vodních řádů (Js1000, 1200, 1400) do **Bulharska, závod Vapcarov v Plevenu**. A tak v r. 1978 jsem musel jet do BLR přejímat první tam vyrobené klapky. O kvalitě výroby jsem sepsal podrobnou zprávu s doporučením, aby byla výroba zastavena, ale až do r. 90 se nic nestalo. Klapky s označením ČKD vyrobené v Plevenu nedělaly svou kvalitou dobré jméno mateřskému záводу. Těchto přejímek jsem vykonal 5 až do r. 1990. Šlo vždy o nervy, klapky nebyly nikdy včas připraveny, musel jsem obráběče i montéry učit, jak mají postupovat. Když ani po tolika upozorněních nedošlo k nápravě (nedostatky jsem vždy sepsal písemně), odmítl jsem na další přejímky do BLR jezdit.

Odstranit závady na regulaci jsem jel v r. 1979 do Polska na **PVE Porabka**. Turbíny dodávala anglická fa Bowing.

V r. 1981 v květnu jsem byl požádán, abych na 5 týdnů zastupoval zkušební techniku montážního závodu na **PVE Żarnowiec** v Polsku při uvádění turbín do provozu. Jednalo se o stejnou elektrárnu jako naše Dalešice. Strojní zařízení bylo stejné, voda se čerpala z jezera Żarnowiec do uměle vybudované nádrže 100 m nad elektrárnou. Bylo to v době, kdy byl spá-

chán atentát na papeže. V té době celé Polsko dva dny nedělalo.

Na podzim téhož roku opět odjíždím do Polska, tentokrát na el. **Żydowo**, kde se prováděla GO a soustrojí se mělo uvést do provozu. Regulátor si Poláci opravovali sami, ale neměli základní znalosti o jeho funkci, a tak jsem jim dělal školení. V té době nebylo v obchodech nic k dostání, s montérem jsme si smažili bramboráky, které se nám moc nepovedly (lepily se na pánvičku). Cesta trvala 10 dní.

V Bulharsku jsem byl ještě v dubnu 1986 jako technický poradce s pracovníkem odbytu ohledně dodávek pro **PVE Čaira**

Po návratu domů 26. 4. 1986 (vybuchl Černobyl), jsem byl požádán vedoucím odbytu export, zda bych nejel dát do provozu elektrárnu **TILARI** v Indii. (Jedna Peltonova turbína v podzemní elektrárně H=628,8 m, výkon P=60MW, Q=11,5 m³/s, n=500ot/min.) Byla to pro mne lákavá nabídka, a tak jsem souhlasil, tím spíše, že jako nestraníkem jsem dostal důvěru. Podstoupil jsem zdravotní prohlídku včetně očkování a v květnu jsem měl spolu s montérem L. Faitem odletět. Pak ale došlo ke zlomu. Ozvala se Strana, proč mám jet já jako nestraníkem, oni že mají své stranické kádry a pošlou svého člověka. A tak na zásah vedoucího konstrukce byl místo mne poslán člen KSČ Ing. M. Jenomže svým přístupem k práci a jednáním s indickou stranou se dostal do sporu s investorem a ten trval na jeho odvolání. Pak tam ještě onemocněl a nervově labilní musel odjet domů. Práci tam nedokončil a ŠEX už o něj neměl zájem.

Na podzim jsem byl opět požádán, abych jel práci dokončit a uvést turbínu do provozu. Nakonec jsem byl přemluven a přistoupil na cestu, i když za způsob jednání se mnou jsem nejdříve odmítl. Vypracoval jsem postup zkoušek a bezpečnostních opatření pro zkoušky v podzemní elektrárně, jako program prací pro investora. Odlet byl z Prahy v pátek 5. 12. 1986 přes Řím (tranzit 24 hod, ve volném čase prohlídka města) a z Říma v sobotu 6. 12. odpoledne do Delhi. Cesta letadlem Boeing 747 společnosti Air India, business class. Vzorná obsluha (whisky, džus, večeře, film, hudba ze sluchátek, pohodlný spánek). V neděli ráno v Delhi, po technické přestávce odlet Bombay +30°C. Čeká tam na nás zástupce Škoda India, odváží nás autem do hotelu Centaur (ubytování, oběd volným výběrem jídel u bufetu). Ve 14.00 h. m. č. přijíždí šofér, aby nás povozil po Bombayi. Návrat v 16.00 hodin, dojmy rozdílné. Stará auta, na předměstí cikánské lágry, hromady odpadků, které přebírají chudáci. Všichni vyžadují úplatek (nosiči, průvodci, za vyfotografování kobry 5 rupií). Po návratu do hotelu unavení cestováním a časovým posunem chvilku spíme, pak jdeme na večeři. Zaměstnanci hotelu v turbanech a uniformách stojí u bufetu, dveří, schodiště a stále se klaní.

V pondělí po snídani odjíždíme na letiště a místním spojem letíme asi do 400 km vzdáleného Belgaum. Tam na nás čeká šofér z elektrárny. Překonáváme vzdálenost 30 km a po prudkém sjezdu serpentýnami zastavujeme o 650 m níže u domků, kde budeme ubytováni. Vybalujeme svoje svršky, steleme postele s moskytierami a vybalujeme z krabic uložené nádobí, kde se nastěhovali dva asi 10 cm velcí pavouci. Odpoledne se jdeme podívat do podzemí na elektrárnu.

Druhý den ráno se hlásíme u vedení stavby, předávám program zkoušek a požadavky na bezpečnostní opatření při zkouškách. Indická strana po poradě s předloženým programem souhlasí, a tak od 9. 12. 86 do 9. 1. 87 jsem prováděl potřebné zkoušky na turbíně a hydraulice regulátoru (na el. regulátor přiletěl z VÚAP 15.12. Fr. Uher). O zkouškách, jejich průběhu a naměřených výsledcích sepisuji zprávu, kde jsou uvedeny dosažené hodnoty v porovnání s garantovanými – vše bylo splněno a dosaženo i lepších výsledků. Dostavil se náš obchodní zástupce z Delhi Ing. J. Wild a na základě předaných podkladů sepisujeme závěrečný předávací protokol.

10. ledna 1987 se podepisuje konečné znění protokolu a odpoledne se turbína předvádí vládní delegaci (velké fotografování, květinové věnce kolem krku, přípitky).

Vlastní podzemní elektrárna využívala převýšení cca 630 m k výrobě el. energie a voda pak sloužila pro zavlažování rýžových polí v údolí. Na náhorní rovině, kde řeka pramenila, byla postavena přehrada, z ní byla voda kanálem přivedena ke vtokovému objektu a odtud vedena do podzemí, kde ve skále v kaverně byla postavena Peltonova turbína. Odpad z turbíny byl veden do další přehradě, která zadržovala vodu pro závlahy.

Při návštěvě vtokového objektu jsem viděl, jak domorodci suší kravence. Čerstvý kravěnc naberou ženy do ruky, několikrát jej přehodí z ruky do ruky a takto utvořenou placku přilepí na stěnu domku. Po vysušení se tyto „brikety“ používají k topení.

Pracovní doba pro nás byla ráno od 8.30 h. do 12.30 h. a od 14.00 h do 18.00 h včetně všech sobot. Stravování jsme si zajišťovali sami. Nakupovat jsme jezdili každou neděli ráno v 7.30 h. do přístavního městečka Mapusa ve státě GOA, asi 70 km od elektrárny. Vozil nás šofér z elektrárny. Nakupujeme potraviny na celý týden, maso nám balí do ledové tříště. Koupeme se v moři na bývalé hippies pláži Vagator Beach. Němci pláž ještě využívají a koupou se nazí. Indové je v zástupech a bílých burnusech okukují. V poledne chodíme do místní restaurace na grilovanou rybu a po obědě se vracíme na elektrárnu.

Jezdí se vlevo, před každou vesnicí je pro zpomalení rychlosti tzv. speed brake. Je to příčný rigol přes silnici, upozornění je na něj značkou. Je to kvůli kravám, aby se nejele rychle a stačilo se zastavit, když tato leží uprostřed silnice.

Abychom byli evidováni indickými úřady, museli jsme se jet přihlásit na policejní stanici do 200 km vzdáleného Kolhapuru. Jede s námi ředitel stavby p. Huprikar, před odjezdem nás doma hostí výborným čajem s mlékem. Záručně dveří má pomalované svastikou, s kterou se setkávám všude. Než jsou vyřízeny formality s přihlašovaním, prohlížíme si v Kolhapuru mešitu a zámek, kde jsou památky na dřívější angl. vládu. Domů se vracíme před půlnocí, při jízdě pralesem vidíme tygra a jelena.

Štědrý den byl pracovním dnem, vymohli jsme si, že končíme dříve a odpoledne nás řidič odváží na Vagator Beach. Koupeme se v moři, večeříme na zahradě hotelu slavnostně vyzdobené lampiony a stromečkem se svíčkami. Stát GOA, kde jsme, je totiž bývalá portugalská kolonie, přetrvává zde křesťanství a všechny křesťanské zvyky spojené s Vánoce. Byli jsme i na mezinárodní půlnoční mši.

Příští den byl svátek, který drželi i Indové, a tak jsme si zajistili nocleh a zůstali do příštího dne. Opět koupání v moři, obědváme ve známé restauraci, nakupujeme proviant a odpoledne odjíždíme domů. Na Štěpána je pracovní den, stejně tak Silvestr a Nový rok.

Na Nový rok jedeme do Belgaum zajistit si letenky s přiletem do Prahy 15. 1. 1987. Do Bombaye odlétáme v neděli 11. 1. 87. Tam se dozvídám, že nebudu v letu dále pokračovat a počkám na delegaci ŠEXu, abychom v Bhopalu podepsali závěrečný protokol. Jsem z toho rozčarován, jsem sám v Bombayi a musím do čtvrtka čekat na delegaci. Z tranzitního hotelu se stěhuji na čs. konzulát, kde se i stravuji v české kuchyni. Čas si krátím vycházkami po městě, navštěvuji ostrůvek Hadži Ali s mešitou. Při přílivu se cesta k němu zatápí vodou. Jinak je po obou stranách lemována žebračky, většinou mrzáky bez rukou a nohou, a stánky se suvenýry. Do mešity se nejdu podívat, musí se vyzouvat boty a mám strach, abych o ně nepřišel. Po přiletu delegace se dozvídám, že protokol sepsaný na elektrárně je dostačující a nemusím s nimi do Bhopalu jezdit. Nakupuji nějaké suvenýry a dárky pro rodinu a čekám na odvoz na letiště. Let se několikrát odkládá, až poslední termín je sobota ráno 17. 1. v 10.22 h. Letíme přímo do Říma, opět Boeing 747 Jumbo (business class). Po 8 hod. letu přistáváme v Římě, doplňujeme palivo. V Evropě je zima -20°C (v letadle si oblékám spodky). Ve Frankfurtu nastávají komplikace, nemám tranzitní vízum, zavazadla vykládají mimo tranzitní prostor, a tak k nim nemám přístup. Teprve po intervenci u let. spol. Air India dostávám na letišti vízum a mohu si vyzvednout zavazadla. Jeden kufr je poškozený, musím s ním zajít do „ztrát“ a sepsat protokol. Až potom se dostávám do autobusu, který mne zavezl do tranzitního hotelu. Opravuji roztržený kufr řemenem a ráno se přesouvám na letiště. Asi po hodině letu přistáváme v Praze, odtud podávám zprávu domů a rychlím odjíždím do Blanska, kde na mne už čeká syn s autem. Ještě na závěr: od Air India jsem dostal za poškozený kufr 500 Kč.

Po úspěšném ukončení prací na VE Tilarí projeví o mne zájem vedení stavby VE **Malka Wakana v Etiopii**. V červnu 1987 jsem byl kontaktován, zda bych nešel dělat zkušební technika na tuto stavbu. Šlo o uvedení do provozu 4 Francisových turbín ($H=301,4\text{ m}$, $Q=14,5\text{ m}^3/\text{s}$, $P=43,1\text{ MW}$). Podmínky v africké divočině nejsou ideální, 2500 m n.m., žádná civilizace, vzdálenost od Addis Abeby 350 km. Všude kolem pastviny a domorodci žijící v proutěných chatrčích. Pro mne je to závažné rozhodnutí. Právě v r. 1988, kdy bych tam měl pobývat, máme v rodině několik významných výročí a událostí. V dubnu oslaví můj tatínek 80. narozeniny, v květnu manželka padesátiny, syn Olda má promoci na VŠE v Brně a na podzim 87 se má narodit první vnouček (od dcery Moniky). S celou rodinou zvažujeme všechna pro a proti a nakonec dostávám souhlas, abych jel. Všichni jsou už dospělí a uznávají i ekonomický přínos z této cesty. Opět ale narážím na problém, že nejsem ve straně, a tak dostávám povolení pouze do září 1988. Nejsem-li v zahraničí déle jak rok, nemám nárok odjet na dovolenou, ani si pozvat rodinného příslušníka. Za tu dobu jsou plánovány uvést do provozu 3 turbíny.

Po zdravotní prohlídce a povinném očkování odlétám večer 24. 11. 1987 spolu s dvěma konstruktéry (budou školiti 2 měsíce Etiopany v obsluze turbín) z Prahy čs. letadlem přes Kuvajt do Abú Dzabí (Arabské Emiráty). Zde máme tranzit 24 hod. Koupeme se v Perském zálivu, prohlédneme město a nakupujeme (+35°C). Ráno 26. 11. odlétáme s Ethiopien Airlines do Addis Abeby. Zde jsem se setkal s africkou bídou už při východu z letiště. Čekal na nás obchodní zástupce p. Staněk. Po přihlášení na čs. obchodním zastoupení odjíždíme autem ze stavby (Toyota Land Rower) na elektrárnu M. W. 350 km na jih od A. A. Sídliště, které bylo vybudováno u přehrady, včetně přehrady a všech stavebních prací souvisejících s provozem elektrárny stavěli Sověti (sypaná hráz 1,6 km, vtokový objekt do kanálu, 12 km dlouhý betonový kanál přivádějící vodu k elektrárně, vtok do potrubí a vlastní budovu elektrárny). Veškerou technologii dodávala ČSSR, z toho 3/4 zadarmo, jako pomoc socialistické Etiopii. Bydlím v domku s montážním technikem ČKD a dvěma montéry. Stravujeme se v kuchyni, kde nám vaří český kuchař s domorodými pomocníky. Vařit se naučil až zde, předtím prodával párky v Praze na Václaváku, ale jeho tatínek byl zaměstnán na ŠEXu, a tak šel vařit na M. W. Jídlna vedle kuchyně sloužila zároveň jako klubovna, kam jsme chodili večer na video. Později jsme ji rozšířili využitím přístavku, kde jsme si vybudovali bar. Ve službě se střídali naši pracovníci vždy po měsíci. Starali se i o zásobování (pivo, víno, gin, cigarety, minerální vody, ovoce) a výměnný obchod se Sověty. Oni měli „suchý“ zákon, a tak se s nimi měnil alkohol za rybí konzervy, sýry apod. Také různé společenské akce se zde konaly (Štědrý večer, Silvestr, spuštění stroje, narozeniny, svátky apod.). Do elektrárny jezdili montéři autobusy, technici z ČKD jako hlavní dodavatel jezdili terénními Toyotami. Cesta vedla po vyježděné pastvině, kde se pouze odklidily kameny a cesta byla hotová. Asi po 12 km se sjíždělo do 300m hlubokého kaňonu serpentýnami vylámanými ve svahu. Na dně byla vybudována elektrárna pro 4 Fr. turbíny. Původní řečiště řeky Wabe Shebele tak vytvořilo hluboký kaňon, který byl využit ke stavbě elektrárny. Řeka W. S. však do moře nedotekla, ztratila se někde v Somálsku. Při sjezdu k elektrárně nás každý den vítalo stádo paviánů (asi 30 ks), které čekalo na svůj denní příděl chleba (přebytky tvrdého chleba z kuchyně).

Celé okolí našeho sídliště bylo vlastně jedna pastvina s kamením a trávou, která se před obdobím dešťů měnila ve vyprahlou pouštinu. Stromy tu nerostly žádné, pouze na sídlišti bylo vysazeno několik eukalyptů. Ty již od výsadby od neustálého větru jsou ohýbány a rostou šikmo. Dopoledne začne od rána pálit sluníčko a v 9 h. začne foukat studený vítr, který zvedá velké množství prachu. Na sluníčku je +30°C za větrem. Nosíme na hlavě čepice.

Stmívá se v 18.30h večer, stejně tak se ráno o půl 7. rozednívá. V 6 h. začne hrát sovětský rozhlas pro celé sídliště, vysílá hymnu a zprávy z Moskvy. Pracovní dobu máme od 7 – 12h a 13 – 16.30 h. Večeře je 17.30 – 18.00 h., ale to nechodí všichni.

Pastviny se zdají neobydlené, ale při naší přítomnosti jakoby za každým kopečkem vyrostlo ze země i 10 dětí pastevců a volají Váňa cigaret nebo karamel. Jediným zeleným porostem jsou opuncie, až 2 m vysoké. Rostou

v kruzích o průměru 100 m i více. Kvetou žlutě, plody po oloupaní se dají jíst, ale pozor na popíchnání. Jemné bodlinky se podebírají a nepříjemně to bolí. Většinou v těchto přirozených úkrytech mají domorodci postavenou svou tukulu a na noc sem zahání dobytek, aby jej chránili před predátory. Vstup zatarasí trním. Tento uzavřený prostor je pro ně posvátný a jsou odhodláni jej bránit i se sekerou v ruce.

Ještě než začaly vlastní zkoušky na 1. turbíně (stavební zpoždění), jedeme se jednu neděli podívat na druhou nejvyšší horu Etiopie Mont Bathu (4376 m n. m.), ale asi po 120 km se musíme vrátit. Ve výšce kolem 3600 m přestal motor sov. autobusu fungovat, nebyl stavěn na řídký vzduch. Po cestě k horám jsme viděli gazely, šakala, červenou lišku a spoustu ptáků (vrabce, špačky, vlaštovky, havrany, orly, supy, pochopy, orlosupy a další neznámé druhy). Všude se pásly stovky kusů dobytka (krávy, kozy, ovce, osli, koně). Nakonec jsem se na Mont Bathu podíval o 14 dní později, když nás až na vrchol vyvezla Toyota.

Jelikož jsme stále bez spojení s A. A., pouze jednou týdně radiová relace s naším obch. oddělením, dozvídám se až 17. 12., že se narodil vnuk Ríša (12.12.87). Řádně jsme to oslavili na našem baráku.

Štědrý večer jsme slavili společně všichni čs. pracovníci ve vyzdobené jídelně se stromečkem (cypřiš), květiny ve vázách, cukroví, ovoce a slavnostní jídlo (bramborový salát, řízek, knedlíčková polévka) a každý dostal od vedení stavby červené víno na přípitek. Průběh večera byl celkem důstojný, zpívali jsme koledy, než se začalo čepovat pivo. Po prvních 50 l (to jenom zasyčelo) se narazila druhá půlka a nálada stoupala s počtem vypitých piv. Pak už se jenom hulákalo, a tak jsme na náš barák odešli v 10 h. Ještě jsme chvíli poseděli a zavzpomínali, jak kdo slaví Štědrý večer doma, v 11 h. zhasli rozsvícenou svíčku a šli spát. Pracovali jsme mezi svátky a na Silvestra do 16 h. Slavnostní večeri jsme zahájili v 19 hodin. Opět výzdoba jídelny, občerstvení, tombole. O půlnoci se zpívala hymna, mnoha lidem se objevily v očích slzy. Ti nejvytrvalejší končili na Nový rok v ruském klubu. V 8 h. večer se strhla průtrž mračen. Bylo to velmi příjemné, přes den bylo úmorné vedro, tak se alespoň spláchl prach a lépe se dýchalo.

1. 3. 1988 je vládní politický úkol spustit 1. turbínu, a tak večer čas je věnován splnění tohoto termínu. Stejně se nedá nikam jít, všude hlídají vojáci. Když se chceme někde podívat na okolní pastviny, zvláště s foťákem, ihned nás vracejí. Se samopalem hlídají nejen sídliště, ale i každé pracoviště v elektrárně. Jsme prakticky odříznuti od světa. Jediné spojení s civilizací je autem. Do nejbližšího „města“ Nazret je to 200km. S termínem najetí 1. turbíny se zvyšuje i počet pracovníků, zvláště elektrikářů z Elmontu. Tím se horší i strava. Všechny omáčky mají stejnou chuť, i když se jídla různě jmenují. O zbytky z kuchyně se starají mrchožrouti, po plechové střeše kuchyně nám dupou vrány. Jsou velké jako krůty, mají veliký zobák s bílým flekem a nedají se vyfotit, jak jsou plaché. Začala zde sezóna melounů, ale před použitím se musí desinfikovat v sedoxu, tak jako všechno ovoce.

První roztočení turbíny jsme stihli už 18. 2. za účasti mnoha diváků, ale bylo to neoficiální, pouze pro nás k ověření správnosti montáže. Upravuje se cesta k elektrárně, buldozerem se rovnají výmoly, sbírá se kamení a rovná se ke krajinám, kde se

Náš dům, kde jsem strávil celkem 420 dní pobytu v Etiopii.

natírá vápnem. Má přijet vládní delegace v čele s Mengistu Haile Marianem a jeho osobní gardou. Pro něho se chystá heliport. Oficiální datum návštěvy bude ale až v dubnu. Začíná období malých dešťů, počasí se trochu vylepšilo. Už se tolik nepráší a občas bývá zamračeno. Na večer bývají bouřky a nefouká tolik vítr. Sluníčko máme přímo nad hlavou, jak postupuje na sever.

Pokračuje válka s Eritreí, všichni mladí vojáci byli odveleni na frontu, nahradila je milice (říkalo se jim zabaňáci). Vážně i zásobování, je nedo-

statek benzínu, a tak se omezují cesty do Addis Abeby. Vedení vypracovává evakuační plán, ve kterém jsou určeny únikové cesty do Keni (800km) v případě, že vyhraje Eritrea. Děláme si legraci, že se sejdeme v Nairobi před hotelem Hilton v 5 hod. odpoledne.

Na slavnostní spuštění v pátek 22. 4. se dostavila čs. delegace s velvyslancem a obchodním radou, večer recepce. Bylo nás vybráno 10 techniků, kteří v sobotu ráno odjeli do elektrárny čekat na prezidenta Mengistu. Akce proběhla velmi rychle. Ukázal jsem mu tlačítko, které má stisknout a po roztočení turbíny se šel podívat na odpad vody ve vývaru. Odhalil pamětní desku a odjel. U přehrady na sídlišti pronesl slavnostní projev k domorodcům, které tam navozili z širokého okolí, pak nasedl do vrtulníku a odletěl. Etiopci pro nás uspořádali pohostění ve dvou velkých stanech. Jedla se jejich domorodá jídla, syrové maso s pálivou omáčkou, inžara, opečený beran na rožni a guláš. Neměl jsem odvahu něco ochutnat.

Opět další plánovaný termín na zprovoznění 2. turbíny. Na přesčasech už mám odpracovaný více jak měsíc. 30. května probíhají vypínací zkoušky TG2 a 3. 6. s ruskými konzultanty podepisují předávací protokol.

V neděli 12.6. jedeme dvěma auty na krátký výlet (asi 40 km) k vodopádům na říčce Maribo. Dalo by se to nazvat výletem do doby kamenné. Říčka v jednom místě vytváří vodopády o šířce asi 80 m nazvané Heb Fapati. Za padající clonou vody, kam se dá vejít z boku, je jeskyně do hloubky asi 20 m a zde žijí

Havárie kanceláře - kámen proletěl oknem a otevřel si dveře.

Plot z opuncí kolem domků.

lidé. Jejich obydlí tvoří kamenná ohrada asi 5 x 5 m, výška 1 m, na zemi suchá tráva na spaní a uprostřed ohniště. Dali jsme jim několik plechovek od konzerv a PET lahví, bylo to pro ně úplně bohatství. Na druhé straně jeskyně bylo místo pro dobytek. Strop byl úplně černý od kouře a tím se tma, ve které tam žili, ještě zvětšovala. Okolo vodopádů byla krásná tropická vegetace, obrovské stromy s liánami, krásné květiny, zelená travička. Na stromech se proháněly opičky gurézy. Jsou černobílé a při skoku krásně plachtí.

Po velké honičce se zkouškami, nespočetných přesčasech a psaní zkušebních protokolů o soustrojí TG2, nastává pro mne chvilka oddechu a tak se zúčastňuji zájezdu do národního parku ARBA MINCH (1. – 4. července). Celá chráněná oblast se jmenuje podle města stejného jména, a to má název podle 40 pramenů, které v těchto místech vyvěrají (jméno Arba Minch je z amharštiny). Vyjeli jsme v pátek ráno v 7.00 h. terénními Toyotami z M. W. po afrických cestách, celkem 400 km. Na místě jsme byli v 17.00 h. Ubytování bylo zajištěno ve dvou-lůžkových bungalovech na africký způsob. Dvě rozvrzané postele s dekou a prostěradlem, umyvadlo a sprcha se studenou vodou, splachovací záchod bez desky, okna pouze se sítí bez skla (dřevěné okenice). Zdi špinavé po zabíjení komárů a jiné havěti. Prvně jsme museli vše vydesinfikovat sprejem, vyhnat ještěrky a brouky. Zde jsme spali tři noci. Cena za jednu noc pro dvě osoby 25 birů.

Stravujeme se v „hotelu“, na výběr jsou 4 jídla, místo polévky podávají makarony jako v Itálii. Z těch 4 jídel to byl hovězí řízek, rostbíf (polosyrové maso), ryba na grilu, guláš. Páté jídlo byla míchaná mísa, to bylo od každého ze jmenovaných jídel trochu. K pití pivo, cola a mirinda. Obloha k jídlu tři malé kousky studených brambor, kousek červené řepy a dušená mrkev. Jednotná cena 5,5 biru, za makarony 3,5 biru, pivo 1,5 biru a cola s mirindou 0,60 biru. První večer jsem z hladu snědl guláš, ale jeho africká chuť mne odradila na další dny. Obracel se mně žaludek. Jedině ryba s chlebem se dala jíst. S vděčností jsem vzpomínal na našeho kuchaře Martina, i když mu nadáváme, ale jeho jídla mají alespoň českou chuť.

V sobotu 2. 7. ráno jsme (polovina z našeho zájezdu) jeli na safari do rezervace třemi auty s domorodým průvodcem. Měl s sebou starou flintu, snad ještě z doby habešsko – italské války. Byla tak rezavá, že by hlavní neprolezla ani včela. Cesta nás vedla pralesem kolem jezer Abaya a Chamo. To první je asi 70 km dlouhé a 30 km široké, druhé je menší, asi 25 km dlouhé a 18 km široké, leží o 30 m níže a s horním je spojeno říčkou. V menším žijí hroši a krokodýli. Celkem jsme ujeli 102 km po cestách necestách, přes brody, bažiny, kamenitou step, tak jak vídáme v TV záběry z Afriky. Zvěře jsme viděli dost, ale nedalo se k ní moc přiblížit. Stáda žiraf, gazel, opic kočkodanů a paviánů, divoká prasata a velké množství různých ptáků, v jezírkách krokodýli. Jedině díky terénním autům Toyota s náhonem na všechna kola jsme úspěšně zdolali popsanou trasu a v 17 hod. jsme se bez úhony vrátili do hotelu. Další den jela druhá polovina výpravy. Jeli po našich stopách a naše skupina vyjela na krokodýlí farmu, kde se chová 2500 těchto ještěrů pro export kůží. Po čtyřech letech se mohou zabíjet a kůže se prodává za 300-400 US dolarů. Po prohlídce bavlníkové a banánové plantáže jsme odjeli na oběd. Zavlažovací čerpadla byla poháněna el. energií ze solární elektrárny. O půl 3. hod. odpoledne jsme měli domluvenou projížďku lodí po jezeře Chamo do zátoky krokodýlů. Loď, asi tak 1/3 velikosti lodi

z filmu „Africká královna“, kotvila cca 80m od břehu s ohledem na její ponor a na hloubku vody. K ní jsme se dostali asi po 40m dlouhé lávce zhotovené z kulatiny (nasekaných silných větví) volně naskládané na trámech. Ty byly přivázány ke kůlům, zaraženým do dna jezera. Cesta to byla velice krkolomná. Na konci lávky čekala plechová lodička, do které jsme přestoupili a za pomoci bidla nás domorodci dotlačili k lodi. Po nástupu jsme se rozjeli asi 8 km rychlostí po jezeře. Ve vzdálenosti asi 60-80 m od lodi se vynořovali hroši, ale blíže k nim se nedalo přiblížit, pro loď malá hloubka. Po hodině plavby jsme dojeli do zátoky, kde se to hemžilo krokodýly. Bylo jich tam ve vodě a na břehu alespoň 100 kusů. Mezi nimi někteří až 6 m dlouzí. Rozplácly na zemi byl takový exemplář 1m široký a z otevřené tlamy šel strach. Fotil jsem z lodi asi na vzdálenost 10 m. Zpět do přístavu jsme se vrátili asi v 17 hod. a odjeli na hotel. V pondělí ráno odjíždíme kolem 9. hod zpět k domovu. Cestou se ještě zastavujeme u teplých pramenů na Wendo Genet, kde míval svou letní rezidenci císař Haile Selasie. Po cestách, necestách přijíždíme už potmě na M. W., když posledních 28 km jsme se prodírali bahnem a jedině díky náhonu na všechna 4 kola jsme tento úsek cesty překonali.

Prožíváme zde místní zimu. Každý den jsou tropické průtrže mračen. Je to načasované tak, že začne pršet, když přijedeme z práce v 16.30 h. Sedíme doma ve svetrech, je max. 18°C, na nohách máme zimní ponožky a čteme staré časopisy. Vlhkost ve vzduchu je tak velká, že neschne ani prádlo a máme všichni rýmu.

Začátkem srpna se jedeme podívat do 200 km vzdáleného Nazretu, zda se tam dá něco nakoupit, ale zboží je stále méně. V Etiopii se nic nevyrobí, vše se dováží z Číny. Tím, že se na severu válčí a jediný přístav je bombardován, je přísun zboží do vnitrozemí značně omezen nebo vůbec žádný. Vyjeli jsme ráno v 6 h. ruským autobusem po rozbahněných cestách. Bláto se vyhrmuje buldozerem a jsou z něj kolem silnice mantinely, tak jak u nás v zimě sněhové. Cesta trvala dvakrát déle než Toytou. Celkem jsme proseděli v autobuse 10 hod. Celou cestu nám přešlo.

Také cesta do práce se nám prodlužuje, po deštích se sesouvá na cestu kamení, a tak musíme čekat, až nám buldozery cestu uvolní. Štěstí bylo, když se uvolnil asi dvoutunový balvan a z výšky 200 m se „skutálel“ do údolí. Přitom proletěl oknem kanceláře a přistál přede dveřmi, které vzal s sebou. Kancelář byla v té době prázdná.

1. 8. jsme prvně roztočili třetí turbínu a po provedených komplexních zkouškách ji 11. 9. předáváme do trvalého provozu. Odzkoušel jsem na ní svůj patent na zavdušňovací ventil s vodním tlumením. Také se po dlouhé době jedu podívat do A. A. a telefonuji domů.

Při zpáteční cestě na M. W. nás asi 26 km před koncem cesty zastihl tropický liják, jaký jsem ještě nezažil. Silnice se proměnila v řeku a okolní pastviny v jedno jezero, kde stál dobytek bičovaný deštěm až po břicho ve vodě. Kozy a ovce vyhledávaly vyvýšená místa, aby se neutopily. To trvalo asi 1 hod, pak průtrž přešla ve vytrvalý déšť, který trval až do večera. Ale to už jsme byli v suchu na baráku. Druhý den ráno vysvitlo sluníčko, tak jsem vše špinavé z cesty vypral a pověsil.

Také mělo končit mé pověření po spuštění třetí turbíny a měl bych jet domů, ale po návratu ředitele stavby J. Klígl z dovolené mně dovezl prodloužení pobytu až do dokončení stavby a spuštění i čtvrté turbíny.

Ještě k 12. září. To se slavil den Revoluce a na elektrárnu přije-

lo vojsko, aby ji hlídalo. Všichni domorodci odjeli totiž domů. Byl to státní svátek a zároveň se slavil Nový rok podle etiopského kalendáře. Podle jejich kalendáře se psal teprve rok 1980. Jejich rok se dělí na 13 měsíců, 12 měsíců je po 30 dnech (celkem 360 dní) a poslední měsíc má 5 nebo 6 dnů (v přestupném roce).

S ukončením montáže turbíny č. 3 a jejím předání se snižují stavy pracovníků všech firem. Poslední turbína je tak rozpracovaná, že na její dokončení stačí již minimální počet pracovníků. Čtvrtou turbínu roztáčíme 26. 10., zapojují všechny měřicí přístroje za etiopské pracovníky, kteří si ani po třech turbínách netroufali toto provést, provádím měření garantovaných hodnot, vyhodnocuji, píši předávací protokoly pro sov. konzultanty. 22. 11. končíme komplex a turbínu předáváme do trvalého provozu. Ještě školím etiopské pracovníky v obsluze turbín a do 4. 12. končíme všechny zkoušky ze strany ČKD. Ještě malé rozloučení s etiopskými spolupracovníky v jejich vesnici a 5. 12. 1988 odjíždím do A. A. Vyřizuji cestovní doklady pro odlet do ČSSR na našem obchodním oddělení a konečně 7. 12. odjezd na letiště. Tam nás Ethiopien Airline nevzali do letadla (českou skupinu), a tak čekáme na náhradní spoj. Teprve 10. prosince přilétáme do Frankfurtu n. M. a týž den pokračujeme do Prahy. Do Blanska jsem přijel rychlíkem v 18.20 hodin. Mimo domov jsem strávil nepřetržitě 381 dní. Odpracoval jsem 366 přesčasových hodin (jako technik neplacených). Kromě pěti cest do vzdáleného „Adisu“ (dva telefonáty domů) jsem mimo civilizaci bez možnosti jakéhokoliv mediálního spojení s okolím (rozhlas, tisk, telefon) strávil více jak rok. Dá se bez nadsázky říci, že to byl rok odepsaného života.

Ale to ještě nebyl konec. Na základě porady v ČKD 21. 12. 1988 vyvstal pro pracovníky teoretického oddělení (TEO) úkol s měřením na RZ (rychlózávěrech) a zavdušnění savek. Jako znalý poměrů a problematiky jsem byl určen, abych pracovníky TEO doprovázel na M. W. v létě 1989. V Etiopii se zhoršovaly politické poměry natolik, že v květnu bylo potlačeno povstání proti Mengistu H. M. Při cestě do NDR byl varován o chystané vzpouře, nečekaně se vrátil a vzpouru pomocí své osobní gardy potlačil. Začali se pronásledovat Eritrejci a jen díky včasnému varování utekl z elektrárny Mr. Asfau, nejschopnější technik, kterému hrozilo zatčení a poprava.

Do takových poměrů jsme 6. června odjeli z Blanska na letiště do Prahy, letadlem OK do Káhiry a ráno 7. 6. s E.A. přes Chartúm do A. A. Po přihlášení na našem obchodním oddělení odjíždíme autem na M. W. Vezeme s sebou speciální přístroje na měření, hlásíme se u ředitele stavby, seznamujeme ho s programem měření a odvážíme přístroje na elektrárnu. Vlastní měření na všech strojích a RZ probíhá až do 7. 7. 89, sepisujeme závěrečnou zprávu a předáváme ji sovětským konzultantům. Pak odjezd do A. A. na M. W. Project, kde informujeme o výsledcích měření, podepisujeme protokol a zajišťujeme zpáteční letenky. Letíme přes Abu Dhabí, kde máme tranzit (teplota +42°C.). Vrací se s námi i ředitel Klígl. Pokračujeme přes Kuvajt (+35°C) a Larnacu na Kypru (v 5hod ráno +22°C) do Prahy, kam přilétáme v dopoledních hodinách. Čeká na mne dcera Monika s manželem a autem odjíždíme do Blanska. Doma jsme ve 14 hodin. Tím skončila má druhá část cesty do Ethiopie, kde jsem celkem strávil 420 dní.

Oldřich Exner

Básník Mácha a pivko

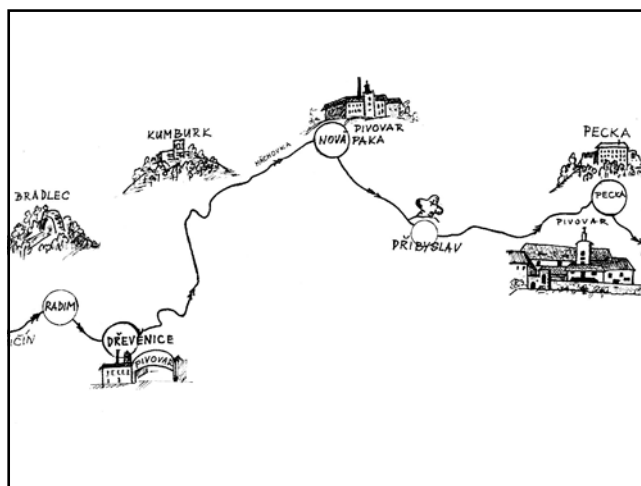
Psal se rok 1833, byl žhavý červenec.

U Příbyslavi na návrší seděl poutník a kreslil si smírčí kříž I.N.R.I. LP 1789. Přišel sem znavený, neboť předcházející noc protancoval na posvícení v Radimi, tu dnešní probděl v romantických zříceninách hradu Kumburku, kde napsal hrst veršů v němčině. Obdivoval se pohledu na Krkoknoše i do údolí na Harantovu Pecku.

Student Karel Hynek Mácha byl zdatný pěšák. Trasa jeho turistického vej-

šlapu začínala v Praze, na Housku, Bezděz, mířila na hrad Kost a Trosky, do Valdic a do Radimi k příteli, spolužákovi Janu Benešovi. S ním pobýli ve Valdicích, zdolali Klepandu a Kumburk, aby přišli na okraj Nové Paky. Cíl byl na Sněžce a zážitky daly podnět ke vzniku rozsáhlé básně POUŤ KRKONOŠSKÁ.

Mácha byl zdatným turistou. Šlapal z Prahy přes Rakousy do Itálie, cestou zpět do Vídně. Jen tak se prošel na Křivoklát nebo

Karlštejn. Když se později zamiloval, šlapal z Litoměřic na rande do Prahy a ještě tutéž noc opouštěl milenkou Lori Šomkovou, aby ráno byl včas v kanceláři.

On byl romantik, psal básně, hrál ochotnické divadlo v malostranské Besedě, vedl vášnivé diskuze s Tylem, Sabinou, J. Kolářem, Erbenem... "a běda mně, že vás ještě miluju!", psal milostné dopisy Márince Štichové i Lori, též pečlivě denně doplňoval svůj deník.

Badatelé o Máchově životě a osobnosti sepsali svědomitě vše. Spočítali, že cestou do Krkonoš básník navštívil a kreslil 26 hradů.

Jistý šťoural ale přišel se super dodatkem: „Mácha pil rád **pivo!** Na svém putování prý kličkoval od hospody k pivovaru, je jich na Máchově trase z Prahy na Sněžku celkem 56.

Věřme nevěřme, pokud „zmapujeme“ jeho návštěvu v našem kraji: Radim, co by kamenem dohodil je pivovar Dřevěnice, kde se vařil černý Kumburák. V Nové Pace nabízeli

chutnou desítku, na Pece točili slabé sedmistupňové pivko, Mácha putoval do Dvora Králové přes Hostinné (poslední pivovar) před výstupem do hor Krkonošských a na Sněžku.

Tak ať! Básníku Máje. Máchovy výlety denní i noční toulky mířily do hlubokých údolí a na vrcholky hor, do temných zřícenin opuštěných hradů, šly za západy i východy slunce, za noční tmou. Zde nacházel inspiraci.

Tak ať, můj milovaný básníku, tváří v tvář krajině jsi psal verše a toto poselství uchováme.

...tam na své pouti pozdravujte zemi.

Ach zemi krásnou, zemi milovanou, kolébku mou i hrob můj, matku mou, vlast' jedinou i v dědictví mi danou.

Karle Hynku, byl jsi básníkem českého obrození – a já bych si přál, aby to muhle pojmenování rozuměla současná mladá generace. A to ochutnávání piva byl žert. Ale my, studenti jsme pivo +++ rádi pivali.

Miroslav Procházka

Jubilejní 20. ročník vycházky na Krkonošskou vyhlídku v sobotu 1. ledna 2011

Motto: „Jak na Nový rok, tak po celý rok“

Start: ve 14 hodin před Úřadem městyse Pecka

Startovní: sáček zbylého vánočního cukroví – odevzdat při startu

Cíl: v sále hasičské zbrojnice

Účast: bez věkového omezení – každý, kdo chce udělat něco dobrého pro své zdraví a popřát přátelům a známým do nového roku

Délka trasy: asi 5 km

Celkové stoupání: 201 výškových metrů

Způsob: jak to komu vyhovuje – chůzí, během, během na lyžích, na kole – prostě „na vlastní pohon“

Občerstvení: na Krkonošské vyhlídce a po návratu v sále hasičské zbrojnice

Vykročte zdravě do nového roku!

Na shledání se těší pořadatelé:

TJ Harant Pecka, KČT Pecka, Uzeniny Beta Pecka a Úřad městyse Pecka

Fotbalisté útočí na titul přeborníka okresu

Náš tým vstupoval do letošní sezóny s cílem napravit tu loňskou, nepříliš vydařenou. Vzhledem k obrovské konkurenci, která se díky sestupu tří mužstev z krajské B-třídy vytvořila, jsme chtěli bezproblémově proplout v klidném středu tabulky. Po úvodních kolech bylo více než zřejmé, že bychom výsledkově mohli mít na lepší umístění. Do 9. kola jsme se pohybovali na prvním až čtvrtém místě, od 10. kola jsme se na vedoucí příčce usadili trvale. Z doby nedávno minulé se výrazně zlepšila spolupráce s A-týmem, který se od letošního ročníku účastní krajského přeboru a vede si v něm velice dobře. Od chvíle spojení obou klubů se jedná konečně o spolupráci téměř v tom pravém slova smyslu, jak bylo před sloučením avizováno. V desítce utkání jsme využili posílení mužstva o členy áčka. Ale v těch nejtěžších zápasech jako v Miletíně, Chomuticích a Kopidlně jsme se z důvodu současně hraného utkání krajského přeboru nebo množství zraněných hráčů museli obejít bez posil a nutno říci, že jsme se s tím vyrovnali výborně a v uvedených zápasech jsme bodovali. Naopak mnoho hráčů béčka již okusilo, jak chutná krajský přebor, a i oni určitě pomohli A-týmu k 6. místu, kde se právě nachází, ať už vstřelenými góly nebo jen zaskakováním za zraněné. Do mužstva se snažíme postupně zapracovávat i dorostence, kteří mají střídavé starty a věříme, že se z nich postupem času stanou platní hráči.

I přes velké množství vstřelených gólů a malý počet

gólů obdržených, chceme v jarní části sezony vylepšit proměňování útočných akcí a zlepšit práci v defenzivě. Dále je třeba odstranit nedisciplinovanost, která v některých případech oslabila náš tým a stála nás mnoho sil navíc. I když je třeba podotknout, že to, až na jeden případ, nemělo vliv na úspěšný zápasový výsledek. V průběhu podzimu nás zlobila kolektivní bojovnost, obětavost a touha po vítězství. V zimní přestávce je nutné doléčit veškerá zranění a získat velkou psychickou odolnost, protože na nás, co by lídra přeboru, bude na jaře vyvíjen obrovský tlak, s čímž už máme nemilé zkušenosti ze sezóny 2007-08.

Velké poděkování zasluhují naši fanoušci, kteří nás bezvadně povzbuzují nejen na peckovském hřišti, ale v nemalém počtu nás doprovázejí i na hřiště soupeřů, kde nám někdy vytvářejí skoro domácí kulisu. Další díky patří peckovské pořadatelské službě, která vše zvládá bez sebemenších problémů a podílí se, v mezích možností, na uspokojivém zájmu pro celý tým. Co se týká realizačního týmu, je cítit, že jsme ne jedné lodi, všichni táhneme za jeden provaz a

víme jeden o druhém, že ten či onen udělá pro úspěch celého mančafu cokoliv. Jsme prostě výborná parta, kterou ctí hlavně pracovitost, ohleduplnost a kamarádství.

První místo v okresní tabulce okupujeme se čtyřbodovým náskokem. Není to

moc, ale ani málo. Celkově jsme s účinkováním mužstva v podzimní části letošní sezony nadměrně spokojeni, ale stále zůstáváme při zemi. Nechybí nám pokora a respekt k soupeřům, ale přesto je vidina titulu přeborníka okresu lákavá. Ale až poslední jarní kolo ukáže, kdo bude nejlepší. Pokud to budeme my, budeme šťastni, když ne, nic zásadního se nestane, stále budeme pro potěšení své a svých příznivců hrát nejlepší a nejkrásnější kolektivní hru, jakou fotbal určitě je...

Do nového roku 2011 přeji všem našim fanouškům, hráčům a funkcionářům pevné zdraví, hodně štěstí, pohody a fotbalové radosti.

Miloš Petr
vedoucí B-mužstva

Silvestrovský běh Kryštofa Haranta

Pecka 2010 - 3. ročník

Zařazení: celostátní závod běhu mimo dráhu

Termín: pátek 31. prosince

Pořadatel: OK Reco Sport, Městys Pecka, TJ Harant Pecka

Start a prezentace: Pecka - náměstí

Cíl: vstup do hradu Pecka

Začátek prezentace: 10, 00 hodin

Start první kategorie: 10, 30 hodin

Start hlavní kategorie: 11, 00 hodin

Kategorie: všechny věkové kategorie – předškoláci, žáci, dorost, muži, ženy, veteráni

Vyhlášení: po doběhu poslední kategorie

Ceny: vítězové poháry, diplomy a ceny na prvních třech místech dle možností pořadatele

Délka a popis tratí :

Předškoláci a nejmladší žáci – cca 120 metrů

Mladší a starší žáci - žákyně - cca 500 metrů

Ostatní kategorie – 1200 metrů

Zúčastnit se mohou všichni registrovaní i neregistrovaní zájemci.

Každý se běhu zúčastňuje na vlastní nebezpečí.

Kontakt: Mgr. Pavel Vydra TF 604278459

Informace a výsledky: www.okrecoSPORT.estranky.cz

Přejeme všem úspěšný běh a mnoho zdaru v roce 2011

Společenská rubrika

Oslavili svá životní jubilea

Ve 4. čtvrtletí letošního roku oslavili svá životní jubilea tito naši spoluobčané:

- Julie Jeřábková z Pecky – 87 let
- Danuše Křížková z Pecky – 86 let
- Miroslav Brzák z Pecky – 87 let
- Josef Nyč z Pecky – 96 let
- Jaroslav Křížek z Pecky – 80 let

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, hodně spokojenosti a osobní pohodu.

Vítání občánků

V neděli 10. října 2010 byly při slavnostním vítání občánků do života přivítány tyto děti:

- David Sůra z Bukoviny u Pecky
- Karolína Horáková z Pecky
- Valerie Janatová z Pecky
- Jakub Šotek z Bělé u Pecky
- Antonín Plecháč ze Lhoty
- Kryštof Mašek z Arnoštova

Rodičům přejeme hodně trpělivosti, pevné zdraví a jen samou radost z jejich ratolestí.

Zlatá svatba

V pátek 29. října se na hradě Pecka uskutečnila zlatá svatba manželů **Marie a Josefa Stuchlíkových z Vidonic**, kteří zde obnovili svůj manželský slib, který si dali před 50 lety.
Gratulujeme!

Další číslo Listů Peckovska vyjde v březnu 2011. Příspěvky můžete průběžně vhazovat do novinové schránky úřadu městyse. **Uvítáme jakékoliv návrhy, podněty a připomínky.** Uzávěrka příštího čísla bude 4. března 2011.

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka, vydává Úřad městyse Pecky.
Prosinec 2010, ročník XIX. Řídí redakční rada ve složení:
Petr Pavel, Šárka Kodymová, Marie Pavlová, Hana Albrechtová
grafická úprava Věra Kociánová

E-mail: obec.pecka@centrum.cz, knihovna.pecka@cbox.cz
[http: www.obec-pecka.cz](http://www.obec-pecka.cz)
Počet výtisků 300
Cena 15 Kč